

σῖγμα: 'Ιός! 'Υψιλον-γιώτα-δμικρον-σῖγμα: 'Ιός!...
ἐνῷ ἐγὼ κουνώντας με ἀπελπισίαν τὸ κεφάλι μου ἔσκυφα πάλιν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιστημονικῆς πραγματείας περὶ ἐπιλογίου πυρετοῦ. Ἐκεῖ ποῦ διάβαζα ἐσταμάτησα ἄξαφνα σὲ μία λέξι: «ΡΙπτα-σμοί!» Τώρα ἦρθε ἡ σειρά νὰ ρωτήσω τὸν ἑαυτὸ μου:

—Τί θὰ εἴπῃ, Τιμολέων, ριπτασμοί;

Ἐκλεισα τὸ βιβλίον κι' ἐπίασα τὸ λεξικό. Ἀπ' αὐτοῦ-κάτου εὗρηκα τὴν ἐξηγήσιν. Ἐπειτα ἄρῃσα τὴν γιαντρικὴν κι' ἐπῆρα τὸ «Νουμ.». Ἐκεῖ ποῦ διάβαζα, εἶδα ἄξαφνα γυρίζοντας τὴ δεύτερη σελίδα μία κρίσι εἰς ἓνα διαγωνισμό περὶ συγγραφῆς «Νεο-ελληνικοῦ Ἀναγνωσματορίου». Ἐδιάβασα ὅλην αὐτὴν τὴν κρίσιν με πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ διαγωνισμό περὶ συγγραφῆς ἀναγνωσματορίου (μὲ λέξεις ποῦ νὰ τίς ἀκούῃ τὸ παιδί κάθε ὥρα σπίτι του, ἀφοῦ σήμερα με κείνα ποῦχουνε στὰ σχολεῖά μας, τὸ Ρωμιόπουλο, παίρνοντας τὸ πρῶτο βιβλίον στὰ χεῖρά του, θὰ πρωτοσυλλαβίσῃ μὴ ψεύτικη λέξη ποῦ δὲ θὰ τὴν μεταχειριστῇ ποτὲ στὴν κουβέντα του). Αἰσθάνομαι μεγάλην εὐχαρίστησιν διαβάζων αὐτὰ τὰ διακοπτόμενα ἀπὸ τὸ μονότονον συλλαβισμὸ τῆς μικρῆς, ἡ ὁποία ἀνοίγουσα ὑπερμέτρως τὸ στόμα τῆς φωνάζει:

—Ἀ-ρο-τρον! Τέτ-τιζ! Γρύλ-λος! Πό-α! Φθεῖ-ρο!

Δὲν εἶμαι ὁπαδὸς τῶν δημοτικιστῶν. Εἶμαι ὅμως ἐχθρὸς ἀσπονδὸς τῶν καθαρουσιστῶν! Τί εἶμαι; Δὲν ξέρω οὔτε ἐγὼ. Ἄλλως τε δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ εἶμαι κατὶ καὶ ὁ κύρ-Στέφανος, ὁ διορθωτὴς τῆς «Ἀκροπόλεως», ὁ ὁποῖος φαίνεται ἔχει ἄλλας ιδέας εἰς τὰς ὁποίας ὑποτάσσει καὶ ἐμὲ διορθῶν ἀναλόγως τὰ χειρόγραφα μου. Ἀκόμη γελῶ με ἐκείνο ποῦ ἔγινε σ' ἓνα ἄρθρον προχθίς. Ἐγραφα ἐγὼ: «Μία γιορτὴ σύμφωνη...» Καὶ βλέπω στὴ διόρθωσι:

τος. Τριγυρνᾷ τώρα χωρὶς σκοπὸ γύρω στὸ παλάτι καὶ πότε τὸ χαίδεται μ' ἀπαλὸ χᾶδι, πότε τὸ κοιτάζει χαμογελώντας. Χαρὰ γεμίζει τὰ στήθη του, μὰ σκύβοντας νὰ ἰδῇ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του βλέπει τ' ἄδειο ποῦ εἶναι μέσα. Τοῦ κλεψέ τ' ὄνειρο, ποῦ τρεφε τὴ νύκτα του, ἔχει ἡ Στρίγγλα μὰ τὸ παλάτι. Μέσα του δὲν ἔχει πιά πνοὴ ζωῆς. Καὶ τριγυρνᾷ ἡμερόνυχτα γύρω στὸ παλάτι. Ὑπνος δὲ βάρυνε τὰ μάτια του. Ὡς κι' ἡ Νεράιδα ἡ Καλόγνωμη τὸν ἀπαρνήθηκε. Ὅταν κοιτάζει τὸ παλάτι ἀκούει στὴν καρδίᾳ του κατὶ σὰν ξεψύχημα φωνῆς. Τραγοῦδι τάχα νὰ εἶναι ἡ παραμύθι; Κάτι περνάει ἀπ' ὀμπρὸς του. Μὴ ἀσπρόμαλλη γιγιά ἡ τὸ τζάκι με τὴν κόκκινη φωτιά; Δὲν μπορεῖ νὰ ξεδιαλύνῃ. Καθάρει στέκει μόνο τὸ πανέμορρο παλάτι. Ἐκεῖνο ἦταν τ' ὄνειρο. Τώρα;

—Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ κοιμηθῶ, εἶπε.

Πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μικρὸ του σπίτι. Ἡλιο-βασίλευμα. Ἡ καμπάνα γλυκὰ σημαίνει σπερινά. Πῶς ἤθελε νὰ κοιμηθῇ! Ἀποσταμένος. Νοιώθει πῶς κατὶ ἔσβυσε μέσα του. Κάτι ζήτησε ἀπ' τὴ γριούλα ποῦ τὸν συντρόφειεν. Ἐγείρε λίγο στὸ κρεββάτι. Κάποιος γλυκοῦπνος τοῦ σφάλησε τὰ μάτια. Νόμισε πῶς μὴ χυρόμαλλη κορασιά τόνε φιλοῦσε στὸ μέτωπο. Τὸ πρόσωπό του σούρωσε, πῆρε μὴ γαλήνη ἄλλου κόσμου.

Ἀργασάλεψε. Μὴ στυγνὴ ἔνοιξε τὰ μάτια. Κοίταξε πέρα. Μὲ μιᾶς ἔλαμψαν ἀπὸ θεία φεγγαβολή.

—Ἀ! τὸ παλάτι.

Εἶπε καὶ χαμογέλασε. Σιγὰ-σιγὰ ἡ λάμψη τῶν ματιῶν ἔσβυσε, καὶ σὰ νὰ τὰ χᾶιδεφε κάποιος ἀπαλώτατο χεῖρ ἐκλείσαν ἀγᾶλι. Μὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ἔμεινε στὰ χεῖλη του.

Ἡ γριά δὲν πρόφτασε. Ὅταν γύρισε τὸν κοιτάξε, ἔσκυψε, φίλησε τὰ χεῖλη του κι' ἓνα δάκρυ ξέφυγε ἀπ' τὰ στεγνὰ γεροντικά της μάτια.

Κι' ὁ ἥλιος ποῦ βασίλευε φώτισε με μιὰ του ἀχτίδα τὸ χρυσοῦς κεφάλι.

Μάρτης 1906.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ.

«Εορτή...σύμφωνος!» Ἐναδιωρθῶν ἐγὼ: «Γιορτὴ σύμφωνη!» Ἐπιμένει ὁ κύρ-Στέφανος καὶ τὴν ἄλλην μέρα διαβάζω: «Εορτή... σύμφωνος!» κλπ.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς κυριαρχίας τοῦ κύρ-Στεφάνου, δὲν συμφωνῶ εἰς μερικὰ πράγματα με τοὺς δημοτικιστὰς. Γνώμη μου ἀτομικὴ, ἐννοεῖται, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐκθέτω, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ πᾶω κι' ἐγὼ ὕψος δασκάλου, ποῦ δὲ μ' ἀρέσει.

Μ' ἀρέσει ὅμως ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῶν δημοτικιστῶν, ἐφόσον βλέπω ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μωρέλι νὰ ἀποκοιτιέται με τὰ «τέττιζ» καὶ «φθεῖρα». Καὶ αὐτὸ μοῦ φέρε εἰς τὸ νοῦ τὸ γράμμα τοῦ ἀστείου ἢ σοβαροῦ ἐπιστολογράφου περὶ τῶν «κορασίων μας».

Τί μητέρα θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ κοῦκλα; Τί Ἕλληνας θὰ φτείσῃ ὅταν καὶ ἀφοῦ μεγαλώσῃ θὰ μιλά αὐτὰ τὰ φτεισιδωμένα παρδαλὰ Ἑλληνικά; Θὰ ἐγίνετο δὲ πιθανὸν ἀλλοιωτικὴ, ἂν ἀντὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐδιάβαζε: «τζιτζικας», «μῦτη», «ψεῖρα»; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ πιστεύω...

ΤΙΜ. ΣΤΑΘ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΣ

ΒΡΑΧΟΙ

Φύσηξε ὁ πουνέντης ἀνάλαφρα καὶ μᾶς περέλουσε με μυρωμένες δροσιές.

Στέκομαι σ' ἓνα βράχο ἀπάνω καὶ σεργιανίζω τὰ βουνάκια τοῦ νησιοῦ μας.

Βράχοι, βράχοι, ὅλο βράχοι σκεπασμένοι ἀπὸ φουντωτὰ χαμόκλαδα φυτεμένα γύρω-τριγύρω τους. Οἱ φτωχοὶ! Πῶς με γνιτεύουν με τὴν παραπονοιαρικὴ τους ὁμορφιά!

Τώρα ποῦ φύσηξε ὁ πουνέντης ἀνάλαφρα, ἡ καρδιά μου φτερωτὴ γοργανεβαίνει τίς ἀντικρυνὲς κορυφὰς ποῦ ἡ θεὰ τους τόσο με μαγνιτίζει.

Συλλογισμένος στέκομαι κάθε μέρα στὸ βράχο μου ἀπάνω. Καὶ σεργιανῶ τὰ βουνάκια τοῦ νησιοῦ μας ποῦ δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ βράχοι, βράχοι, ὅλο βράχοι σκεπασμένοι ἀπὸ φουντωτὰ χαμόκλαδα φυτεμένα γύρω-τριγύρω τους.

Οἱ βράχοι! Πόδες φορὲς τοὺς πλήγωσαν οἱ ἀντάρες, τὰ χαλάζια, οἱ βροχὲς καὶ τὰ ὄστρακα. Μὰ καὶ πόδες φορὲς τοὺς γλυκοχάιδεψε τὸλόχρυσο τοῦ ἡλίου φῶς, πόδες φορὲς τοὺς νανοῦσαν μ' ἀπόκοσμα τραγοῦδια οἱ ταξιδιάρικες τῆς ἀνοίξης αὐρεὶ! Μοιάζει τοῦ βράχου κ' ἡ ψυχὴ μου. Τὴν ἐδεῖραν ἀνήκουστοι πόνοι, τὴν περέχυσαν λιγοθυμὰς δακρυά, τὴν ἐσυνέφασαν τῆς θλίψης μαυρίδες. Μ' ἀντικρυσε κ' ἡ ψυχὴ μου χαρὰς κύματα, εἶδε στοῦ κόσμου μέσα τὴν ἀνεμόδαρτη ζωὴ γιορτὲς ἀγάπης κ' ἐκελάδισε μ' ἀναγάλλιαστος γέλοισι τὸ τραγοῦδι ἐνὸς νέου κόσμου ἀρμονικοῦ κ' ἑὺταπλουμισμένου.

ΧΛΟΗ

Κάποιος ἐφιαλτικὸ σύννεφο μοῦ σκοτεινιάζει τὴν ψυχὴν.

Ἀς πάω νὰ καθίσω στὴ φτωχικὴ χλόη, ποῦ τόσο νόστιμα καὶ με τόσον ὁμορφιά ντύνει τὸ μικρὸ ἐκεῖνο λαγγάδι.

Οἱ μαρτιάτικες μαργαρίτες κ' οἱ ἀπριλιάτικες παπαρούνες τρέμουν ἀπὸ χαρὰς φρικίαση στοῦ μπάτι τὰ χᾶδια μέσα στοῦ Φοῖβου τὸ φωτόλουστο πέλαγο.

Πόσα δὲ μοῦ λένε τὰ ἔντομα ποῦ κρυμμένα μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς χλόης ψάλλουν με χίλια στόματα τὸν ἀθάνατον παιᾶνα τῆς ζωῆς!

Καὶ τὰ πουλιὰ τὰ χαρωπά; Τώρα μόλις μᾶς ἦρθαν ἀπ' τοῦ χειμῶνα τὸ ταξίδι. Ἀχ! πόσο νοσταλγοῦσα τὸ πανέμορφο τραγοῦδι τους; Τὰν ἀλαφρὰ τους πέταγμα μοῦ θυμίζει τὰ πρῶτα φτερουγίσματα τοῦ νοῦ μου, ποῦ ἀνίσυχος νύχτες καὶ μέρες γύρευε τὴν ὁμορφιά τῆς ζηλεμένης Ἀρμονίας.

Χόρτασε τὸ μάτι μου ἀπ' τὰ γέλοισι ποῦ ἀφίνει ἡ καταπράσινη ἀνθίσση τοῦ λαγγαδιοῦ. Γέμισε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τρανὲς εἰκόνες.

Φυσᾷ ὁ μπάτης πιδ γερὰ κ' ἡ χλόη στὸ φύσημά του φαίνεται πῶς ἀναδαίνει μ' εὐχαρίστηση.

Γιατὶ τώρα ἡ ψυχὴ μου πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ; Καστελλόριζο. Μ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 70. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΓΙΑ

νᾶναι σάπια ἡ Βουλὴ μας θὰ πῇ πῶς εἶναι σάπιο ἀλάκαιρο τὸ ἔθνος, ἀφοῦ ἡ Βουλὴ μας ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐκπορεύεται κι ἀφοῦ τὸ ἔθνος διεντύνεται ἀπὸ τὴ Βουλὴ. Ἀλήθεια παλιὰ αὐτὴ πὺν ὅσο πάει καὶ δυναμώνει, γίνετα, νὰ ποῦμε, ἀτσάλι πὺν νὰ μὴν μπορέσει νὰ σπάσει ποτὲς παρὰ νὰ μᾶς σπάσει τὰ κεφάλια μας ὅτα θαρρεῖ ἡ ὥρα νὰ σβήσῃ τὸ Ρωμαῖκό ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Ἡ Βουλὴ μας λοιπὸν ἀποδείχτηκε σάπια με τίς ἐκλογὰς Τήνος καὶ Πάλλης καὶ σάπιο τὸ ἔθνος πὺν τίς ἔκανε αὐτὲς τίς ἐκλογὰς καὶ πὺν δέχτηκε με τέτια πτωματικὴ ἀπάθεια τὴν ἐπικύρωσίν τους. Καλὰ τὰ εἶπε κι ὁ Σταθόπουλος σ' ἓνα τελευταῖο τοῦ ἁρθρο, πολὺ δυνατὸ καὶ πολὺ ἀληθινὸ, στὴν «Ἀκρόπολη» τὸ ἔθνος εἶναι ἀρρωστο καὶ γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ ἀρρώστεια του δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰν τὸ ξετάσουμε ἀλάκαιρο· παίρνουμε ἓνα κοματάκι του, ἓνα μόριό του, καθὼς κάνουν οἱ γιατροὶ, καὶ τὸ βλέπουμε κατὸν ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸν αἰὶν καὶ βρίσκουμε τὴν ἀρρώστειά μας. Καὶ ἡ ἀρρώστεια μας εἶναι ἡ σπειροχαίτη ἡ πολιτικὴ ἡ. Ὅσοι νιώθετε ἀπὸ μικροβιολογία θὰ βρῆτε ἀμέσως σὲ ποιά ἀκατονόμαστη καὶ φοβερὴ ἀρρώστεια ἀπαντιέται αὐτὸ τὸ μικρόβιο. Καὶ τέτια σι' ἀλήθεια εἶναι ἡ πολιτικὴ ἀρρώστεια μας.

Γιὰ νὰ γιατρευτῇ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ χρειάζεται ὑδράργυρος με τὸ καντάρι· μὰ ποῦ ὑδράργυρος καὶ ποῦ γιατρός νὰ μᾶς κάνει τὴ σωτήρια ἐνεση καὶ νὰ μᾶς τρέψῃ τὸ σαπισμένο κορμί; Μᾶς ἀφίστανε στὴν τύχη μας, σὰν τοὺς ἀπελπισμένους ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ἀρρώστους, κ' ἔτσι σιγὰ ἡ Ἑλλάδα κατάντησε ἓνα ἀπέραντο «Ἀσυλὸ πολιτικῶν ἀνιάτων» ὅπου ἑκατομμύρια ἀπελπισμένοι ἀρρωστοὶ καθοῦνται καὶ ξιοῦνε μερανύχια, σὰν τὸν Ἰὼβ, τίς πληγὰς τους, ἀναμένοντας ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸ μεγάλο τους σωτήρα, τὸ θάνατο.

ΟΙ ΝΕΥΡΙΚΟΙ

δώσανε και πήρανε μέσα στη Βουλή τη μέρα που εκλεγότανε ο Πρόεδρος. Νευρικοί με τη ντουζίνα και που να θυμάται κανείς όσους μ'εξ άραδιάσανε οι φημερίδες! 'Ο κ. Ρούφος, λένε, π'ηγε και πήρε το ψηφοδέλτιο νευρικός· ο κ. Χατζηπέτρος το ίδιο· ο κ. δὲ θυμόμαστε ποιός, νευρικώτερος από τους άλλους δύο· ο κ. τέταρτος νευρικώτατος· και τράβα κορδέλλα.

Κρίμα να μὴν εἶναι βουλευτής κι ο κ. Μιταυτσής να περνάει στους συναδέλφους του το ζουρλομαντύα ή νάν τους δίνει μιὰ γερή διακλυσή βρωμοῦχο κάλ όταν τους πιάνουν τὰ νεῦρα τους.

Βουλή εἶναι αὐτή ή Φρενοκομείο; ρώτησε κάποιος διαβάζοντας τὰ νευροκαμώματα τῷ βουλευτάδω μας.

ΜΙΑ

παρατήρηση πολύ ὀρθή και γι' αὐτό ἴσια ἴσια δὲν εἶναι κανένας φόβος νάν τὴν παραδεχτῇ ή Κυβέρνηση.

'Ο λόγος και πάλι για γίς κολασμένες ἐκλογές Τῆνος και Πάλλης. 'Η Βουλή με τὴν ἐπικύρωσή τους μ'εξ εἶπε φανερά—ἴσως και λίγο ἑδιάντροπα— πὼς οἱ ἐκλογές ἐνεργηθήκανε νόμιμα. 'Υπάρχουν όμως και οἱ ἐκθεσες τῷ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων που μ'εξ βεβαιώνουν πὼς οἱ ἐκλογές και στίς δύο αὐτὲς ἐπαρχίες ἐνεργηθήκανε παρανομώτατα. Ποιός λείει ψέματα; Οἱ δικ. ἀντιπρόσωποι που τὰ βεβαιώνουν αὐτὰ, ή ή Βουλή που δὲν τὰ παραδέχεται γι' ἀληθινά;

Κι ἀφοῦ δὲν τὰ παραδέχτηκε γι' ἀληθινά, πὼς δὲ ζήτησε νὰ δεθοῦνε χεροπόδαρα οἱ δικ. ἀντιπρόσωποι και νὰ ὀδηγηθοῦνε στίς φυλακές για ψεῦτες; 'Από τὴν ἄλλη ὁμως μεριά, ἂν οἱ δικ. ἀντιπρόσωποι νιώθουν πὼς ἔχουνε δίκιο, γιατί δὲν καταγγέλλουνε τοὺς βουλευτάδες τῆς πλειονοψηφίας για συκοφάντες;

Εἴπαμε, ή παρατήρηση αὐτή εἶναι πολύ ὀρθή και γι' αὐτό δὲν τῆς ἀξίζει νάν τὴν πάρει κανείς στὰ σοβαρά.

ΑΡΧΙΝΗΣΑΝΕ

τὰ σύρε κ' ἔλα τῷ βουλευτάδω μας ἀπὸ κόμμα σὲ κόμμα, πάντα για λόγους πατριωτικούς. Τὸ νόστιμο εἶναι που νομίζει καθῆκο του ο καθένας ἀπ' αὐτοὺς

ἅμα ἀλλάζει κόμμα νὰ μ'εξ λείει και τοὺς λόγους που τὸνὲ σπρώξανε στὴν τέτια ἀλλαγὴ. Και οἱ λόγοι εἶναι πάντα νόστιμοι και πάντα ψεύτικοι.

Νοστιμώτερα ὁμως ἀπ' ὅλους τὰ εἶπε ο κ. Κρεστενίτης·

— Πάντοτε εἶμουν Ντεληγιαννικός (κι ὅταν ἀκόμα βάφτιζε Γεγὲ τὸ μακαρίτη Ντεληγιάννη) εἶπε, και πάντως ή θέση μου εἶναι σιμὰ στὴν κ. Ράλλη.

Μόνο στίς ἐκλογές ἔεχασε αὐτὸ τὸ περίφημο πάντως, μὰ τότε... κιντύνευε ή πατρίδα κ' ἔπρεπε νὰ ξεγελαστοῦν οἱ συμπολίτες του και νὰ τὸν ψηφίσουνε για ἀντιραλλικό. 'Ορίστε;

ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ

κάθε τόσο τὸν κόσμο οἱ φημερίδες με τὴ Βλογιά· και ξέρετε γιατί; Για νὰ ρεκλαμάρουν τὰ διάφορα δαμαλιδοκομεία (που ο Θεὸς νὰ δώσει νὰ πῖσει γλήγορη βλογιά σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ λέξη και νάν τὴ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση).

Διαβάζεις λοιπὸν ἓνα τραγικώτατο ἄρθρο που ἀρχίζει ἔτσι· «Και πάλιν ή Εὐλογία κρούει τὰς πύλας τῆς πόλεως, κι ἅμα προχωρήσεις πέντε δέκα ἀράδες θὰ σκοιτάψεις σὲ μιὰ πελώρια ρεκλάμα για τὸ καλὸ μπόλι που πουλιέται ἀπὸ τὸν ἑναν ή ἀπὸ τὸν ἄλλο κύριο. 'Απαράλλαχτα ὅτι γίνεται και με τὰ χάπια τοῦ Πίγκ. Αὐτὸ, θαρροῦμε, εἶναι λίγο ἀσυνείδητο και καιρὸς νάν τὸ νιώσουν οἱ κκ. φημεριδογράφοι.

ΤΟ ΨΥΧΙΚΟ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Σὲ μιὰ γωνιά τῆς κρεββατοκάμαρας, ξαπλωμένο στὴν κούνια του, παλεύει τὸ κοριτσάκι με τὸ χάρο. Τριῶ χρονῶν παιδί φαίνεται σὰ χρονιάρικο ἀπ' τὴν ἔλκεσιν καταντία του, με τὸ σουφρωμένο, γεροντίστικο, προσωπάκι του, τὰ σδυμένα μάτια και τὰ καλαμμένα χέρια του, που σπασμωδικὰ που και που ξεπετιοῦνται στὸν πυρετό. Τὰ μαλλάκια του ἀχτένιστα, μπερδεμένα, πέφτουνε μπρὸς στὴν ὄψη του, ἐπίτηδες, θαρρεῖς, για νὰ κρύψουνε τὴν ἀσκημιά του. Τὸ πουκαμισάκι του λερωμένο, ἀπὸ μέρες ἄβγαλτο, ἀφίνει γδυμνὸ τὸ μικρὸ του λαιμό, που λιανὸς λιανὸς, με δέρμα ξερό και ζαρωμένο, μοιάζει σὰν κλωναράκι μαραμένου λουλουδιοῦ· τὸν τριγυρίζει λεφτὸ γαλάζιο κορδελάκι κι' ἀφίνει

νὰ κρεμιέται στὰ στήθια του ἓνα φύλαχτό, στερνὸ χάρισμα τῆς μάνας του πουφυγε ξετρελλαμένη με τὸν ἀγαπητικό της. Πλῆθος μύγες πετοῦνε τριγύρω γύρω του και τὸ βασανίζουν. Εἶναι μεσημέρι τοῦ Μαγιοῦ. 'Απ' τὸ παρῆυρο λεύτερα μπαίνει ο ἥλιος και κατὰμουτρα χτυπᾷ τὸ παδάκι, ἀναγκάζοντάς το νὰ γυρίζη ἀνήσυχο τὸ κεφάλι του, νὰ κλείνη τὰ θολὰ του ματάκια, νὰ σουφρώνη πιότερο στὸν ἀγῶνά του τὸ ζαρωμένο πρόσωπο. Που και που βγάζει μιὰ φωνούλα κλαψιάρικη, ἀδύνατη, που μποροῦσες νὰ τὴν πάρης για νικαούρισμα:

— Βαβά! μπαμπά, νελό!

Δύστυχο μικρὸ! 'Η φωνή σου εἶναι φωνή στὴν ἔρημο. 'Ο μπαμπὰς καθεταί δίπλα του ἄγριος και παγωμένος, σὰν τὸ βορριὰ τὸ χειμωνιάτικο· δὲν ἔχει αὐτιά για τοῦ παιδιοῦ του τὰ παράπονα, δὲν ἔχει καρδιά νὰ πονέσῃ στοῦ παιδιοῦ του τὸν πόνο, οὔτε στόμα, νὰ τοῦ χύσῃ βάλσαμο με τὸ φιλή του, με δύο γλυκὰ λογάκια του. Εἔχασε τ' εἶναι τοῦ παιδιοῦ τὸ χᾶδι, τ' εἶναι τὸ χαμόγελο. 'Ενα μόνο θυμάται: πὼς εἶναι κλῆρα τῆς Στρίγγλας που τὸν ἄφισε! Μὴν τάχα ξέρει κι' ἂν εἶναι δικό του; 'Ολα τοῦ μαρτυρᾶνε τὴν ἄνομη κείνη μάνα του, τὴ σκύλα που τὸ παρήτησε ξέγνιαστη, νὰ τραβάη αὐτὸς τὰ βάσανα κ' ἐκείνη νὰ γλεντάη. Τίποτις δὲ βρίσκει τὸ δικό του, οὔτε στὰ μαλλιά, οὔτε στὰ μάτια, σὲ τίποτε! Ποιὸς ξέρει ποιανοῦ εἶναι γέννημα. 'Η ἄθλια κείνη γυναίκα, ή ἀλόγιαστη, σῦρριζα τοῦ τράνταξε τὸ μυαλό, τοῦ φαρμάκωσε τὴν ψυχὴ, τοῦ σκλήρυνε για πάντα τὴν καρδιά του. Δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμη νὰ σκεφτῇ, οὔτε νὰ λυπηθῇ, οὔτε ν' ἀγαπήσῃ! Και ὁμως ἤξερ' ἄλλοτες ν' ἀγαπᾷ σὰν τρελλὸς, νὰ τρέμῃ μὴν πάθῃ τίποτε ή δική του. 'Ανέβαινε στὰ οὐράνια με τὸ χαμογέλιο της και βυθιζότανε στὸν 'Αδὴ με τὸ δάκρυ. Εἴτανε ὅλος ἓνα χᾶδι, ἓνα φίλημα... Δυστυχία του! πέρασε ή χαρὰ σὰν ὄνειρο. Τὰ μάτια τὰ γλαρὰ που λάτρευε ἄλλον τώρα φωτίζουνε κι ἄλλον δροσίζουνε τὰ χεῖλη της τὰ κοραλλένια. Δὲ χαιρέται μονάχον του τὴν εὐωδιά της, οὔτε μονάχος του τὸ τρυφερὸ βλαστάρι του. Κι' ἄλλος τρύγησε στ' ἀμπέλι του! 'Ερμος τώρα, ἔκαρδος, ἄχαρος, τυραγιέται μερόνυχτα με τὴν κλῆρα της. 'Αλλος μυρίζει τὸ τριαντάφυλλο· σ' αὐτὸνὲ μένει τ' ἀγκάθι. Κατάρρα στὴν ἄπιστη.

— Μπαμπά νελό!

— Σκασμός, κακῆς ὥρας γέννημα! — Κουνάει

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

94. Κι' ο Παψανίας τοῦ Κλεομπρότου στάλθηκε ὀχ τὴ Σπάρτη στρατηγὸς τῶν 'Ελλήνων με 20 καράβια Πελοποννησιώτικα· μαζί του ἄρμένιζαν κι' οἱ 'Αθηναῖοι με 30 καράβια, καθὼς κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμμάχους πλῆθος. Και τραβήξαν πρὸς τὴν Κύπρο και τῆς κυρίεψαν τὰ περισσότερὰ της μέρη. Κατόπι τραβήξαν πρὸς τὸ Βυζάντιο που τὸ κρατοῦσαν οἱ Μηδοι και τὸ πήρανε με πολιιορκία ἐνῶ στρατηγούσε ἀκόμα ο Παψανίας.

95. Καταντώντας ὁμως ἀφτὸς πιά τυραννικός, ἀνυπομονοῦσαν ὅλοι οἱ 'Ελληνες, μάλιστα οἱ 'Ιωνες ὅσοι εἶχαν τώρα ὕστερα λεπτέρωθει ἀπὸ τὸν Πέρση βασιλιᾷ, που πήγαιναν στοὺς 'Αθηναίους και σὰν δμοφύλους τοὺς συχνοπρακαλούσανε νὰ γίνουν κεφαλὴ τους και περιορίσουν τὸν Παψανία ὅταν ἴσως

τυραννεῖ. Κι' οἱ 'Αθηναῖοι παραδέχτηκαν τὴν πρόταση κι' εἶχαν τὸ μάτι τους μ' ἀπόφαση νὰ μὴ σταθοῦν ἀδιάφοροι και καθόλου νὰ κανονίσουν τὰ πάντα ὅπως φρονοῦν καλύτερα. Στὸ μεταξύ στείλανε οἱ Σπαρτιάτες ν' ἀνακαλέσουν κι' ἀνακρίνουν τὸν Παψανία ὡς πρὸς ὅσα μάθαιναν· γιατί οἱ 'Ελληνες ὅσοι γύριζαν τοῦ κατηγοροῦσαν μεγάλη κατάχρησιν, κι' εἶταν ή περιγραφὴ σὰ δυναστείας λὲς συνοριασμός παρὰ στρατηγία. Κι' ὅτι τὸν ἀνακαλοῦσαν ἔτυχε ἴσα ἴσα τότες ἀπὸ μῖσος του νὰ ἀλλάζοταχτοῦν οἱ συμμάχοι πρὸς τοὺς 'Αθηναίους, ὅλοι ἐξὸν (64) οἱ Πελοποννησιῶτες. Σὰν πῆγε λοιπὸν στὴ Σπάρτη, τοῦ τιμώρησαν τὰ φταιξίματά του τὰ πρὸς (65) κανέναν ἴσως ἰδιώτη, κι' ὡς πρὸς τὰ πῖο βαρύτερα ἀθωώθηκε ὡς μὴ ἐνοχος, ἂν και τοῦ κατὰγγελναν πρῶτα μηδισμό, κι' ή κοινὴ γνώμη τότε θεωροῦσε ἑάστερα ἀποδειγμένο. 'Ὡς τόσο ἀφτὸνὲ δὲν τὸν ἔστειλαν πιά ἀρχηγὸς, παρὰ τὸ Δόρκη και μερικὸς ἄλλους μαζί του μ' ἓνα μικρὸ στρατό, που ὁμως οἱ συμμάχοι δὲ θέλησαν πιά νάν τοὺς δειχτοῦν ἀρ-

χηγούς. 'Αφτὸ ἅμα τὸ εἶδαν ἐκεῖνοι, ἔφυγαν, κι' ἔλλους πιά δὲν ἔστειλαν οἱ Ἀχαιῶνες κατόπι, ἀπὸ φόβο μήπως χειροτερέθουν οἱ ἀθροῖποι τους στὰ ξένα, ὅπως τὸ παρατήρησαν και στὸν Παψανία· ἐπειτα εἶχανε βαρεθεῖ κιόλας τὸ Μηδικὸ πόλεμο και νόμιζαν τοὺς 'Αθηναίους ἀρκετοὺς ὡς ἀρχηγούς, καθὼς και φίλους τους στὰ τότες χρόνια.

96. Σὰν κέρδισαν ἔτσι λοιπὸν οἱ 'Αθηναῖοι τὴν ἀρχηγία με στέριζμα τῶν συμμάχων ἀπὸ μῖσος τοῦ Παψανία, ὅρισαν πῖες πολιτείες θὰ χρησιμοῦνε χρήματα ἐναντία τοῦ βαρβάρου και πῖες καράβια· γιατί ἀφτὴ εἶταν ή πρόφασις, ὅσα παθάνε νάν τὰ ξεδικηθοῦν τάχα κουρσέβοντας τοὺς τόπους τοῦ Πέρση βασιλιᾷ. Τότες πρώτη σορὰ στὴν 'Αθήνα διορίστηκαν οἱ 'Ελληνοταμίες οἱ ὑπάλληλοι, που εἰσπρατταν τὸ φόρο· γιατί ἔτσι ὀνομάστηκε ή χρηματικὴ συνεισφορά. 'Ο πρῶτος ο φόρος ὀρίστηκε 460 τάλαντα· ταμεῖο ἔκαναν τὴ 'Αθήνα, ὅπου και συντῆχαιναν μέσα στὸ ναό.

97. Τώρα ἔρχομαι σ' ὅσα ὡς κεφαλὴ τῶν συμμάχων—ἀνεξάρτητων στὴν ἀρχὴ και συναποφασιστάδων σὲ συντροφικὲς συντυχίες—κατορθώσανε με πόλεμο και πολιτικὴ στὰ χρόνια τὰ μεταξύ τοῦ Μηδικοῦ και τούτου τοῦ πολέμου, εἴτε πολεμώντας τὸ βάρβαρο εἴτε τοὺς δικούς τους συμμάχους σὰ

(64) στρατιωτῶν. Τὸ ξοδεύει ο Κώδετος.

(65) πρὸς τίνα. 'Ο Claisεν τρὸς τίνας. 'Ισως πρὸς εἰ τίνα.